

Hồi 16

**Tỷ Thí Tìm Tiêu Đường Trường Lộ Thân Thủ
Giải Mối Nguy Nan Một Lời Chuyện Đã Rõ**

Bọn ba người Cam Phụng Trì ngồi xuống chỗ, chỉ thấy có không ngớt người đến chúc mừng Thượng trang chủ, Cam Phụng Trì nghe khách chúc mừng đại điển khai bang, lòng thầm nhủ: “Sao một bang hội mới lập mà có khí thế như thế?” đang ngạc nhiên, Thượng trang chủ chợt bưng chén rượu, tay trái rút ra một cây quạt xếp bật ra, mặt quạt hướng ra ngoài đen bóng, nan quạt phát ánh sáng lấp lánh, Cam Phụng Trì vừa nhìn đã hiểu ra, nghĩ thầm: “Té ra Thiết Phiến bang đã hồi phục từ đông tro tàn!”

Năm mươi năm trước, Thiết Phiến bang là một bang hội lớn ở Giang Nam, bang chủ Thượng Vân Đình võ công cực cao, chẳng chịu cả mềm lẫn cứng, không thềm lấy lòng hai đạo hắc bạch, tuy cậy mạnh xưng bá nhưng cũng là một nhân vật lừng lẫy. Không ngờ sau đó Thượng Vân Đình bị Nhân yêu Hách Phi Phụng mê hoặc, đối chọi với Thiên Sơn thất kiếm, bị Lăng Vị Phong bắt sống, cuối cùng mất mạng (xem trong bộ “Thất kiếm hạ Thiên Sơn”) sau khi Thượng Vân Đình chết đi, Thiết Phiến bang như rồng không đầu, tuyên bố giải tán. Lúc đó Thượng Vân Đình có một đứa cháu nội vừa tròn mười tuổi, lớn lên có chí hồi phục tổ nghiệp, đi khắp nơi tìm danh sư học được võ nghệ cao cường, tự đặt tên cho mình là Thượng Phúc Sơ. Bôn tẩu hơn mười năm, được Ngư Xác giúp đỡ mới lập lại Thiết Phiến bang, hôm nay là đại điển khai bang. Mang tiếng là khai bang nhưng thực sự là lập lại. Cam Phụng Trì đương nhiên cũng cùng mọi người nâng ly chúc mừng cho Thượng Phúc Sơ.

Thượng Phúc Sơ phe phẩy cây quạt sắt, cất giọng nói sang sảng: “Hôm nay tệt bang trùng kiến, tế tổ khai bang, được các vị đồng đạo không chê, đích thân đến hàn xá. Được Ngư Xác đại vương dốc sức tương trợ, trên dưới tệt bang đều cảm kích không nguôi”. Ngư Xác ngáp ngừng, nâng chén rượu uống cạn rồi lại nói: “Các bang các đà ở Giang Nam chúng ta xưa nay rải rác như cát vụn, thế mạnh hơn năm mươi năm trước đã tiêu tan như làn mây, há chẳng đáng thẹn với tiền nhân hay sao, nay Ngư Xác đại vương xưng vương ngoài biển, khiến chúng ta ai nấy đều nức lòng, các bang ở Giang Nam chúng ta sao không cắt máu ăn thề, giúp Ngư Xác đại vương”. Lời ấy vừa nói ra, đầu lĩnh của các bang đều bàn tán xôn xao, tuy trước khi đến đây bọn họ đã biết ý của Thượng

Phúc Sơ, nhưng vì việc này liên quan quá lớn, nay được chính thức đề ra, không ai dám lên tiếng trước tiên cả. Cam Phụng Trì và Lữ Tứ Nương vẫn ngồi yên lặng, biết đầu lĩnh của các bang bất đồng ý kiến với nhau, lúc này Thượng Phúc Sơ đã lên tiếng: “Chuyện này liên quan đến sự hưng suy của các bang chúng ta, theo tôi thấy chỉ có trăm lợi mà không có hại”. Bang chủ của Hải Dương bang Đồ Cảnh Siêu đứng dậy nói: “Lời của Thượng trang chủ rất đúng. Việc này liên quan quá lớn, xin hãy cho chúng tôi bàn bạc kỹ càng đã!” câu nói này của y bề ngoài là tán dương nhưng thực sự là muốn kéo dài. Thượng Phúc Sơ biết uy vọng vẫn chưa đủ, bang chủ các bang đến đây một nửa là nể mặt Ngư Xác, một nửa là vì tiếng tăm của tổ tông mình; thấy thế không dám gượng ép, chỉ đành bảo: “Đồ bang chủ tính toán sâu xa, tiểu đệ nào dám không tuân. Việc này ngày mai hãy tính tiếp. Mạnh Võ Công rất thất vọng, đang định lên tiếng, chợt thấy có hai bang hữu bưng một hộp vàng, Thượng Phúc Sơ mở ra xem, chỉ thấy bên trong có một nén vàng, một tấm thiệp đỏ.

Thượng Phúc Sơ cầm tấm thiệp lên xem, mặt biến sắc, nói: “Mời họ vào!” một hồi sau, bên ngoài có hai già một trẻ bước vào. Đường Hiểu Lan vừa nhìn đã suýt nữa kêu lên. Té ra trong hai người già này, có một người là Thập dư thần sư Trâu Minh Cao, người trẻ là Trâu Tích Cửu con trai ông ta, nhớ lại năm xưa hai cha con đến nhà họ Dương đề thân, Dương Liễu Thanh cố ý gây khó Trâu Tích Cửu, khiến cánh tay của chàng ta suýt nữa đã gãy. Đường Hiểu Lan rời khỏi nhà họ Dương ít nhiều cũng có liên quan đến việc này, cách biệt mấy năm, không ngờ họ lại xuất hiện ở đây. Lữ Tứ Nương thấy chàng ta ngồi sững ra, khẽ hỏi: “Đệ nhận ra họ?” Đường Hiểu Lan gật đầu, trong nhất thời chuyện xưa lướt qua trong đầu. Chàng thầm nhủ: “Không biết Trâu Tích Cửu có còn căm hận mình hay không?”

Trâu Minh Cao sải bước tới, cung tay với Thượng Phúc Sơ, đưa mắt nhìn toàn trường, cao giọng nói: “Té ra hôm nay Thượng trang chủ mời các vị cao hiền trong võ lâm, hì hì, tiểu lão đầu đến thật hợp lúc!” Thượng Phúc Sơ cũng cung tay nói: “Thập dư thần sư, ngưỡng mộ từ lâu! Hôm nay cùng Lăng tiêu đầu đến đây không biết có gì chỉ giáo?” Trâu Minh Cao ôm quyền vái dài đầu lĩnh các nơi, lớn giọng nói: “Tại hạ tên gọi Trâu Minh Cao, bằng hữu này chính là tổng tiêu đầu Lăng Nhạc của Thông Nguyên tiêu hãng tại Nam Kinh, còn đây là tiểu nhi Trâu Tích Cửu. Hai tháng trước, tiểu nhi giúp Lăng tiêu đầu đưa một chuyến tiêu đến miền Quảng Đông, nửa đường đã bị bằng hữu Thiết Phiến bang chặn lại, tiêu ngân tuy không nhiều, chỉ khoảng hơn năm vạn lượng, tuy trong mắt Thượng trang chủ chẳng là bao, nhưng đối với Lăng tiêu đầu và lão hủ lại là một số tài sản lớn, bồi thường không nổi, chúng tôi chẳng còn cách nào chỉ đành làm mặt dày đến đây mong trang chủ nể mặt, trả lại số tiêu ngân ấy. Trâu Minh Cao này đã hủ lể!” việc cướp tiêu trên giang hồ chỉ là chuyện cực kỳ bình thường. Huống chi Trâu

Minh Cao và Dương Trọng Anh được người ta gọi là Bắc quốc song hùng, từ lâu lục lâm miền Nam đã nghe danh họ. Đầu lĩnh các bang nghĩ: “Chắc chắn Thượng Phúc Sơ sẽ trả lại. Năm vạn lượng bạc lại không nhiều, Thượng Phúc Sơ không thể gây xích mích với những nhân vật đã thành danh này”. Nào ngờ Thượng Phúc Sơ nghe xong thì cười ha hả, bảo: “Theo lý mà nói, Trâu lão anh hùng đã đích thân đến đây xin lại tiêu ngân, quả thực đã nể mặt tiểu đệ. Dù thế nào đi nữa cũng phải trả lại tiêu ngân này. Có điều hôm nay là ngày đại điển khai bang, nếu đem bạc suông ra cửa là điều kiêng kị. Chi bằng thế này vậy, coi như năm vạn lượng bạc là tiền thưởng, chúng tôi và cha con Trâu lão anh hùng cùng Lăng tổng tiêu đầu tỉ thí ba trận, giúp vui cho các vị bằng hữu ở đây, Trâu lão anh hùng chắc chắn sẽ thắng, chúng tôi thua cũng tâm phục khẩu phục!”

Thượng Phúc Sơ nói ra những lời ấy, quần hùng đều thấy bất ngờ. Cam Phụng Trì cũng cảm thấy người này không có phong độ bang chủ. Chàng không biết rằng Thượng Phúc Sơ có suy nghĩ khác. Hơn mười năm nay Thượng Phúc Sơ bôn tẩu vì chuyện lập lại Thiết Phiến bang, tuy cũng có danh tiếng nhưng uy vọng vẫn còn ít, nhất là lời đề nghị lúc ấy không có ai phụ họa khiến cho y càng cảm thấy lúng túng hơn. Ngay lúc ấy Trâu Minh Cao lại đến đòi tiêu ngân, Thượng Phúc Sơ đang hậm hực không có chỗ phát tiết, bởi vậy mượn cơ hội này hạ một nhân vật thành danh, tăng thêm uy phong cho mình.

Trâu Minh Cao thấy lửa giận bốc cao, ngửa mặt cười ha hả rồi vuốt râu nói: “Lão hủ chỉ có bộ xương già, nào dám tỉ thí võ nghệ để đòi tiêu, nhưng nếu bang chủ đã không nể mặt, chúng tôi cũng không cần ép. Bang chủ đã đưa ra điều này, nếu chúng tôi không tiếp, tiêu ngân lại không thể bồi thường được. đành chịu vậy, chúng tôi chỉ nghe theo lời của bang chủ”. Thượng Phúc Sơ nói: “Được, nếu trong ba trận thắng hai, năm vạn lượng tiền thưởng này thuộc về người thắng. Các người là khách, xin mời!” Trâu Minh Cao đang định đích thân ra tay khiêu chiến Thượng Phúc Sơ, tiêu đầu Lăng Nhạc đã nhảy ra, cao giọng nói: “Tiểu đệ đã lãnh chuyển tiêu này, xin mời bang chủ thưởng cho hai chiêu”. Thượng Phúc Sơ hừ một tiếng, tỏ ý khinh khi, rồi đưa tay vẫy một cái, một hán tử mặt đen nhảy tốt ra, người ấy là một trong ba phó bang chủ của Thiết Phiến bang tên gọi Tào Nguyên Lang, cao giọng cười nói: “Không cần làm phiền tới bang chủ, ta xin tiếp cao chiêu của Lăng tiêu đầu”. Lăng Nhạc hỏi xong họ tên thì cung tay nói: “Chúng tôi đến đây là muốn đòi tiêu, nào dám coi quý bang là không thể địch, chúng ta nên dừng lại đúng lúc, xin phó tiêu đầu nương tay “. Việc tỉ thí đòi tiêu là chuyện bình thường trên giang hồ, Lăng Nhạc chặn đầu trước theo quy củ giang hồ, Tào Nguyên Lang lại là một hán tử thô hào, không hiểu lắm quy củ giang hồ, lòng thầm cười Lăng Nhạc chưa đánh đã sợ, nên bước ra, nói: “Quá lời, quá lời!” rồi lập tức khai chiêu, hai tay vươn vai, các khớp kêu lên răng rắc, đột nhiên y sấn tới, quét thẳng quyền tới, Lăng Nhạc là hảo thủ của phái Thái Cực, ông ta xoay người đánh một chiêu Tà quả đơn tiên

chém xéo vào cổ tay của kẻ địch, Tào Nguyên Lang cũng rất nhanh nhẹn, y xoay người đâm vù một chưởng vào be sườn của Lăng Nhạc, Lăng Nhạc đánh ra một chiêu Dĩ mã phân tâm, chân trái đứng trụ, chân phải đứng hờ, tay trái giở lên, tay phải trầm xuống, cũng không biết ông ta đã xử lực như thế nào mà Tào Nguyên Lang đã bị ông ta đẩy lui mấy bước. Thượng Phúc Sơ nhíu mày, nói với Vệ Dương Oai: “Đối với Thái Cực quyền cần chi phải tấn công mạnh”. Câu này vốn là nói cho Tào Nguyên Lang nghe nhưng Tào Nguyên Lang đã thua một chiêu, y đang nóng nảy nào để ý lời của bang chủ, ngón nghề của y là Hắc hổ quyền, đã luyện được một thân sức trâu, nghĩ thầm mình chịu một hai quyền của đối phương cũng chẳng hề gì, thế là đánh hờ một chiêu, đột nhiên lại xông lên, đánh ra một chiêu Ác hổ đào tâm, quyền trái đánh nhanh như điện chớp vào ngực của Lăng Nhạc, Lăng Nhạc hơi lắc người, đột nhiên xoay cổ tay móc lấy cùi chỏ phải của kẻ địch, mà Thái Cực quyền là môn võ mượn lực sử lực, Tào Nguyên Lang đã dốc hết sức, bị ông ta đẩy một cái đã loạn choạng, chồm người về phía trước, Lăng Nhạc tổng tay phải, đẩy chưởng trái Tào Nguyên Lang té sầm xuống đất, gắng gượng một hồi mới đứng dậy nổi. Đó là Lăng Nhạc nương tay, chỉ dùng ba phần sức chứ nếu không cổ tay của y đã bị vặn gãy.

Trâu Minh Cao mặt lộ vẻ vui mừng, cung tay nói: “Đa tạ đã nhường trận đầu”. Thượng Phúc Sơ đặt chén rượu xuống, nói: “Được, ta tiếp trận thứ hai!”

Trâu Minh Cao lập tức ra sân, cất giọng sang sảng nói: “Bang chủ đích thân chỉ giáo, thật là tốt quá”. Thượng Phúc Sơ cởi áo ngoài, đang định ra trường, chợt có một thiếu niên từ phía sau lách ra, nói: “Cha để cho con tiếp trận này!” đây chính là con trai của Thượng Phúc Sơ tên gọi Thượng Thiếu Đình, từ nhỏ đã nội ngoại kim tu, căn cơ rất vững chắc, Thượng Phúc Sơ trầm ngâm một lúc, thầm nghĩ con mình hỏa hầu tuy kém nhưng võ công đã tinh thuần, vả lại tuổi trẻ lực mạnh, trước tiên đã chiếm được tiện nghi, để hấn tĩ thí với Trâu Minh Cao thất bại cũng không nhục, nhưng thắng thì có thể lừng danh giang hồ, thế rồi gật đầu nói: “Được, con hãy cẩn thận đấy!” Thượng Thiếu Đình cởi áo khoác ngoài, Trâu Minh Cao mỉm cười thối lui một bên, Thượng Thiếu Đình ngạc nhiên nhìn chằm chằm, Trâu Tích Cửu đã nhảy ra, lớn giọng nói: “Ta tiếp thiếu bang chủ trận này”. Thượng Thiếu Đình mới võ lễ ra, té ra Trâu Minh Cao không thêm động thủ với mình.

Sau khi bị Dương Liễu Thanh dạy cho một bài học, Trâu Tích Cửu đã không còn ngênh ngang nữa, hai tay vươn ra, ngưng thần chờ địch. Thượng Thiếu Đình nói: “Xin mời Trâu anh hùng ra chiêu trước!” Trâu Tích Cửu nói: “Nào dám, tôi chỉ là kẻ học sau, mong thiếu bang chủ chỉ giáo cho”. Thượng Thiếu Đình nói: “Người là khách từ xa tới, chi bằng mời người ba chiêu trước!” Trâu Tích Cửu lại nói hai câu khách sáo, tay trái lật

ra ngoài, quyền phải đâm vù ra, Thượng Thiếu Đình đẩy xong chưởng, phá chiêu số của chàng ta. Trâu Tích Cửu thầm nhủ: “Té ra y cũng học võ công của phái Thái Cực”. Rồi đứng vững mã bộ, hai quyền tấn công. Công phu hạ bàn của Trâu Tích Cửu rất vững chắc, Thượng Thiếu Đình không thể mượn lực đánh lực để đẩy chàng ta ngã ngựa, đấu được khoảng hơn hai mươi hiệp, hai bên chẳng kiếm được phần hơn, Trâu Tích Cửu quyền nào cũng có lực, Đường Hiểu Lan toàn thần để ý xem, bất giác khen: “Ngũ hành quyền của y đã có tiến bộ!” Lữ Tứ Nương ngồi bên cạnh hỏi: “Người quen biết hẩn?” Đường Hiểu Lan khẽ gật đầu, nhìn không chớp mắt, trong lòng thầm mong Trâu Tích Cửu đắc thắng.

Đánh một hồi, Trâu Tích Cửu hơi chiếm được thượng phong, nhưng không trầm ổn như trước nữa, quyền chiêu của Ngũ hành quyền vốn lợi ở chỗ tấn công, phải phát chiêu trước mới có lợi. Trâu Tích Cửu chiếm được thượng phong, cảm thấy kẻ này chẳng qua chỉ có thế, thế là liền lách người tiến bước, từ thế Đãng sơn khoa hổ biến thành Trừu lương hoán trụ, chưởng trái hộ trước ngực, chưởng phải đánh vào ngực của kẻ địch. Thượng Thiếu Đình hơi lách người, đột nhiên đổi thành hầu quyền, lao bổ tới phía trước, vung tay chụp vào hai mắt của Trâu Tích Cửu, cú biến chiêu ấy khiến cho Trâu Tích Cửu bất ngờ, vội vàng thu chiêu đã tấn công, chưởng trái hộ ở trước ngực lật úp xuống rồi gạt lên, nào ngờ Thượng Thiếu Đình hóa trảo thành chưởng, đột nhiên chụp vào cổ tay của Trâu Tích Cửu, chiêu này lại là Cầm nả thủ, Trâu Tích Cửu rùng vai thối lui, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, tay phải của Thượng Thiếu Đình đánh ra một quyền nhanh như lửa xẹt, Trâu Tích Cửu né không kịp, chỉ đành hích vai lên, chỉ nghe bin một tiếng, Trâu Tích Cửu chịu một quyền thối lui mấy bước, may mà vẫn chưa ngã xuống, người trong Thiết Phiến bang cười âm lên!

Trâu Tích Cửu rèn luyện mấy năm, tuy đã trầm tĩnh hơn lúc trước nhiều nhưng giờ đây đã mất mặt, chẳng còn kìm nén được nữa, chàng ta tung mình phóng vọt lên, quyền đánh ra như gió, tấn công gấp gáp về phía Thượng Thiếu Đình.

Lúc này Thượng Thiếu Đình đã quen với đường quyền của Trâu Tích Cửu, y từ nhỏ đi theo phụ thân bốn tẩu trên giang hồ, thường tỉ quyền đấu kiếm với cao thủ các bang các phái, bởi vậy kinh nghiệm nhiều hơn Trâu Tích Cửu, lại thêm y học được nhiều món, không câu nệ bởi một loại võ công nào, Trâu Tích Cửu tấn công mạnh mẽ chính là hợp với ý của y, chỉ thấy y ung dung lướt qua lách lại trong quyền phong của Trâu Tích Cửu, nhìn bề ngoài tựa như y bị Trâu Tích Cửu đánh thối lui, nhưng thực ra y đang chế địch chiếm tiên, chỉ đợi Trâu Tích Cửu đánh quyền chậm lại thì sẽ lập tức tung đòn sát thủ!

Trâu Minh Cao thấy thê thảm than, mắng con trai mình đã theo mình nhiều năm mà vẫn lỗ mắng như thế. Ông ta đã nói trước nhiều lần: “Thắng đừng kiêu, bại đừng loạn”. Thế nhưng Trâu Tích Cửu lại trước kiêu sau loạn, nếu cứ như thế chắc chắn sẽ bại.

Trâu Minh Cao vừa mắng vừa lo, xem ra Thượng Thiếu Đình chắc chắn nhân cơ hội này tung đòn sát thủ. Nhưng Trâu Minh Cao chỉ có thể lo suông, với thân phận và uy vọng của ông ta trên giang hồ, không thể nào giúp cho con mình, cả lên tiếng ngăn lại cũng không thể. Đang lúc lo lắng, chợt thấy Trâu Tích Cửu dùng chiêu Xung vân phách vụ trong Ngũ hành quyền, hai quyền đâm thẳng ra, tấn công vào hạ bàn của kẻ địch, Thượng Thiếu Đình cười lạnh một tiếng, chuồng phải vung ra chụp lại, tay trái đâm táng ngang vào huyết thái dương của đối phương, nếu bị y đâm trúng, Trâu Tích Cửu sẽ nguy mất!

Trâu Minh Cao kêu hoảng một tiếng, không màng đến thân phận nữa, tung mình toan vọt ra, đột nhiên có người đè vào vai, bên tai nghe có người quát: “Người làm gì thế?” người đè vai của ông ta chính là Lăng Vân đảo chủ Vệ Dương Oai. Trâu Minh Cao lòng lo như lửa đốt, nhún vai định nhảy vọt lên, trong khoảnh khắc ấy, chợt nghe Thượng Phúc Sơ quát lên một tiếng, một bóng đen lướt ra giữa sân nhanh như tên bắn, Thượng Thiếu Đình và Trâu Tích Cửu chợt tách sang hai bên, Vệ Dương Oai cũng buông tay ra, Trâu Minh Cao và Thượng Phúc Sơ nhảy vọt ra, chỉ thấy giữa sân có một chàng thiếu niên anh tuấn, ôm quyền cười hì hì nói: “Hai hổ đấu nhau tất sẽ có một bị thương, vân bối mạo muội hòa giải cho hai người, mong hai vị lão tiền bối thứ lỗi”.

Cha con Trâu Minh Cao đã cách biệt Đường Hiểu Lan nhiều năm, lại thêm lúc này chàng đã thay đổi dung mạo, không nhận ra được. Trâu Tích Cửu rất cảm kích, Thượng Thiếu Đình tuy tức giận nhưng lúc này y bị Đường Hiểu Lan lôi ra, biết người này võ công trên mình, không dám bước tới làm khó, chỉ đứng một bên nói: “Người có hiểu quy củ giang hồ không? Rõ ràng người đã thấy ta thắng mà cứ xen vào, đây gọi là giúp đỡ chứ đâu phải hòa giải?”

Cam Phụng Trì thấy Đường Hiểu Lan đột nhiên ra tay cũng rất ngạc nhiên, thầm nhủ: “Hồngбет!” quả nhiên người của Thiết Phiến bang quát mắng inh ỏi, Thượng Phúc Sơ cười lạnh: “Trâu lão anh hùng giao thiệp thật rộng, đã mời được người giúp đỡ. Có điều không chịu nói trước lại âm thầm ra tay, chỉ e không phải là hành vi của anh hùng. Nào, vị tiểu ca đã giúp cho Trâu lão anh hùng, vậy xin hãy tiếp trận này!”

Lời lẽ của Thượng Phúc Sơ rất già dặn, ý như muốn chê bai Trâu Minh Cao, lại trực tiếp khiêu chiến với Đường Hiểu Lan. Lúc này ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Đường Hiểu Lan, Lữ Tứ Nương và Cam Phụng Trì đều thầm lo!

Trâu Minh Cao mặt tái xanh, chòm râu rung rung, ông ta là anh hùng đã có tiếng tăm, làm sao có thể chịu nổi những lời chê bai của Thượng Phúc Sơ, thấy Thượng Phúc Sơ đang bước sấn tới, sắp giao thủ với Đường Hiểu Lan, Trâu Minh Cao quát lớn: “Thông thả!” rồi phóng tới chặn trước mặt Đường Hiểu Lan, cao giọng nói: “Ta có lời muốn nói!”

Thượng Phúc Sơ thấy đã chiếm được thượng phong về mặt đạo lý, chỉ cười nham hiểm nói: “Trâu anh hùng có điều gì dạy bảo?” Trâu Minh Cao sang sảng nói: “Chúng ta đã hẹn tỉ võ ba trận, trận thứ nhất quý bang đã nhường, trận thứ hai tuy chưa phân thắng bại nhưng thiếu bang chủ đã chiếm được thượng phong, chúng tôi nhận thua, còn vị thiếu niên anh hùng này chẳng hề quen biết với tôi, y có lòng tốt hòa giải, tôi xin bái tạ. Tôi cũng không dám nhờ y ra mặt hộ, chúng ta cứ làm theo quy củ. Trận thứ ba này do tôi lãnh giáo cao chiêu của Thượng bang chủ. Bang chủ là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy ở miền Giang Nam, nếu thua trong tay bang chủ tôi cũng bại mà vinh. Chẳng may bộ xương già này vẫn còn chịu nổi, hoặc Thượng bang chủ nhường cho đôi ba chiêu, vậy tôi xin nhận đại ân của bang chủ, tề hữu cũng tránh khỏi họa tán gia bại sản”.

Những câu ấy của Trâu Minh Cao rất sắc bén, trước tiên nhận Trâu Tích Cửu đã thua trận này, sau đó vẫn đòi tỉ thí võ công để đòi tiêu, đồng thời chỉ ra khí độ hẹp hòi của Thượng Phúc Sơ. Đầu lĩnh các bang đều xì xầm bàn tán, cảm thấy Thượng Phúc Sơ muốn trả thù một thiếu niên hậu bối đã mất thân phận; vả lại vì năm vạn lượng bạc mà khiến cho người ta tán gia bại sản thật không nên. Bởi vậy sau khi Trâu Minh Cao nói xong, không ai đứng về phía Thượng Phúc Sơ, trái lại có rất nhiều người khen rằng: “Đúng là gừng càng già càng cay, lời lẽ của Thập dư thần sư vốn đã xoay chuyển được cục diện”.

Thượng Phúc Sơ biến sắc, phẩy tay nói: “Phùng thiếu hiệp hãy lui xuống, Trâu lão anh hùng, chúng ta tỉ thí bằng quyền cước hay binh khí?” Trâu Minh Cao phẩy tay, Đường Hiểu Lan và Trâu Tích Cửu cũng nhất tề lui xuống, Trâu Minh Cao đứng thủ thế, nói: “Dù quyền pháp hay binh đao, tôi cũng chịu theo”.

Thượng Phúc Sơ cả giận, phất ống tay áo chẳng thèm động thủ, chợt bên ngoài có người chạy vào, đó chính là tên hương chủ tri khách, tay cầm một cái tráp màu đỏ, cao giọng nói: “Bang chủ, Thiết chưởng thần đan Dương Trọng Anh và Quan Đông tứ hiệp đến gặp!”

Thượng Phúc Sơ và Trâu Minh Cao đều thất kinh, Thượng Phúc Sơ nhảy phắt ra, vén ống tay áo cung tay nói với Trâu Minh Cao: “Chúng ta hãy tạm dừng!” rồi đích thân dẫn vài đầu mục trong bang bước ra nghênh tiếp.

Trâu Minh Cao giật mình, ông ta không ngờ gặp lại Dương Trọng Anh ở đây. Ông ta cũng không biết nên nói với Dương Trọng Anh những lời gì? Đường Hiểu Lan càng hoảng lên, Cam Phụng Trì mỉm cười, nắm tay chàng nói: “Đường huynh không cần lo lắng, lát nữa chỉ cần người đường lên tiếng, cứ để cho ta gỡ mối gút cho người”. Khi chàng ta đang nói, Dương Trọng Anh và Quan Đông tứ hiệp đã bước vào!

Dương Trọng Anh đảo mắt liếc nhìn cha con Trâu Minh Cao, bước tới ôm quyền nói: “Trâu đại ca, vẫn mạnh giỏi chứ?” Trâu Minh Cao hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Vẫn mạnh giỏi!” Dương Trọng Anh chợt quay đầu lại, nói với Thượng Phúc Sơ: “Thượng bang chủ, hôm nay quý bang lập lại hương đường, Dương mỗ này đến đây chúc mừng, đồng thời cũng có việc nhờ vả”. Thượng Phúc Sơ nói: “Dương lão anh hùng có việc gì, xin hãy nói ra!” Dương Trọng Anh lớn giọng nói: “Nhờ bang chủ cho mượn năm vạn lượng bạc!”

Thượng Phúc Sơ biến sắc, thế rồi ôm quyền nói: “Nếu Dương lão anh hùng thiếu bạc sử dụng xin cứ lấy, nhưng muốn biết tại sao nhất định phải là năm vạn?” Dương Trọng Anh nói: “Tôi có một người bằng hữu là sinh tử tri giao, con trai của ông ta cũng là cháu của tôi. Cháu của tôi áp tiêu cho người ta, mất năm vạn lượng bạc, họ phiêu bạt giang hồ, không phải là người giàu có hàng trăm vạn như trang chủ. Họ không bồi thường nổi số bạc này, kẻ làm thúc phụ như tôi làm sao không thể lên tiếng hộ cho hắn?”

Thượng Phúc Sơ nói: “Ồ, thế ra ông đến đây là đòi tiêu ngân cho Thập dư thần sư?” Dương Trọng Anh nói: “Đúng thế, tôi và Quan Đông tứ hiệp mong ngài nể mặt cho!”

Dương Trọng Anh có đức cao vọng trọng trong võ lâm, Quan Đông tứ hiệp là anh hùng lừng lẫy trên giang hồ. Thượng Phúc Sơ nhìn sang bên mình, mình có võ công cao nhất là Hàn Trọng Sơn vẫn chưa quay về, mình và Mạnh Võ Công cùng Vệ Dương Oai e rằng không phải là đối thủ của họ, trong lòng tuy tức giận nhưng cũng đành cố nặn một nụ cười, ôm quyền nói: “Chỉ một chuyện nhỏ này mà khiến năm vị từ xa đến đây, tại hạ thật ái ngại, nếu Dương lão anh hùng và Quan Đông tứ hiệp đã ra mặt, đừng nói là năm vạn lượng bạc, dù nhiều hơn tiểu đệ cũng dâng lên”. Nói xong, một mặt sai người lấy ngân phiếu, một mặt cho người bày thêm một bàn rượu, mời Dương Trọng Anh và Quan Đông tứ hiệp thượng tọa, lại đến trước mặt Trâu Minh Cao và Lăng Nhạc bồi lễ, mời họ ngồi cùng Dương Trọng Anh. Trâu Minh Cao đã thấy võ công của Thượng Thiệu Đình, rõ ràng Thượng Phúc Sơ ắt hẳn còn cao hơn, nếu tỉ thí thì mình cũng nắm phần thắng. Dương Trọng Anh đã giúp ông ta giải mối nguy, trong lòng rất cảm kích, nhưng vì có xích mích lúc trước, trong nhất thời lại không nói ra lời. Huyền Phong và Trâu Minh Cao cũng quen biết nhau, mỉm cười nói: “Dương đại ca nghe chuyện của Trâu lão anh hùng,

trong lòng cũng nôn nóng, thúc giục huynh đệ chúng tôi gấp đường đến đây, may mà kịp lúc!” Trâu Minh Cao thầm nhủ té ra ông ta đến đây chỉ là vì mình. Dương Trọng Anh rót rượu, nói với Trâu Minh Cao: “Chuyện năm ấy, tiểu đệ rất ái ngại”. Trâu Minh Cao bưng chén rượu, uống cạn rồi cười lớn: “Qua hoạn nạn mới thấy giao tình, chuyện của con cái xin đừng nhắc đến nữa”.

Phía Dương Trọng Anh cười nói hớn hở, còn Thượng Phúc Sơ tiu nghỉu, bởi vậy mới tìm cách hạ Đường Hiểu Lan, y lớn giọng nói: “Hôm nay tề bang lập lại hương đường, các vị anh hùng không hẹn mà đến, thật sự khiến chúng tôi vinh hạnh thêm rất nhiều, lúc này Phùng huynh đã lộ công phu, chúng tôi rất khâm phục. Đáng tiếc chỉ mới đôi chiêu ba thức, bởi vậy muốn mời Phùng huynh tiếp tục ra tay để chúng tôi mở rộng tầm mắt”.

Đường Hiểu Lan không biết đáp thế nào, Vệ Dương Oai là kẻ khôn khéo, nhìn thấy bộ dạng của Đường Hiểu Lan, nghe giọng nói của chàng, tựa như đã từng gặp qua ở đâu đó. Y đứng dậy nói: “Chi bằng tôi độ vài chiêu với Phùng anh hùng để trợ hứng cho các vị”. Đường Hiểu Lan lo âu, trong nhất thời ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía chàng.

Huyền Phong đạo trưởng già dặn giang hồ, những người ông ta đã thấy mặt, dẫu mười năm sau ông ta vẫn có thể gọi tên. Nhìn một hồi, chợt nói với Dương Trọng Anh: “Lão huynh xem thử kẻ này có giống Đường Hiểu Lan không?” Dương Trọng Anh đã nghi ngờ, nói: “Đúng là có hơi giống”. Trần Nguyên Bá nói: “Nhưng diện mạo thì không phải!” Trâu Minh Cao vội vàng kể lại chuyện Đường Hiểu Lan đã giúp mình. Ông ta vốn muốn giới thiệu cho Huyền Phong đạo trưởng, nào ngờ Huyền Phong đạo trưởng lại điểm cây gậy xuống đất, phóng vọt ra ngoài!

Vệ Dương Oai đang khiêu chiến, chợt thấy Huyền Phong nhảy tốt ra, không biết ý ông ta thế nào, y mới chững hững, chỉ nghe Huyền Phong quát: “Lão đạo này thích nhất là những trò vui, vị anh hùng này đã mang theo bảo kiếm, chắc chắn là đệ tử của danh gia kiếm thuật, lão đạo muốn tỉ thì kiếm pháp với y”. Thượng Phúc Sơ vừa kinh vừa mừng. Loạn phi kiếm pháp của Huyền Phong đạo trưởng vang danh khắp nơi, không ngờ ông ta lại ra giúp mình tỉ thí với chàng thiếu niên này.

Cam Phụng Trì đẩy Đường Hiểu Lan ra, nói: “Bề trên đã có lệnh, kẻ dưới không nên từ chối, đệ hãy ra tiếp vị đạo trưởng nọ!” Đường Hiểu Lan thấy Cam Phụng Trì đã nói thế, chỉ đành đánh liều bước ra, Huyền Phong đạo trưởng lập tức quét gậy trên tay trái ra, trường kiếm trên tay phải từ dưới gậy đâm xuyên ra, kiếm pháp của Huyền Phong đạo trưởng như gió lốc mưa sa, hiểm hóc vô cùng, Đường Hiểu Lan tránh được hai chiêu, suýt nữa đã bị kiếm đâm trúng, chẳng còn tránh được nữa, chỉ đành rút cây Du long

kiếm ra, nhất thời hàn quang loang loáng, Huyền Phong đạo trưởng kêu lớn: “Tên phản đồ nhà ngươi còn chưa mau buông kiếm chịu trói!” rồi đâm soạt soạt hai kiếm vào các yếu huyệt trên mình Đường Hiểu Lan, cây gậy trên tay trái lại quét xuống, Đường Hiểu Lan buộc phải ngưng thần đối phó, không thể nào phân tâm nói chuyện được.

Cha con Trâu Minh Cao rất kinh hãi, Trâu Minh Cao kéo tay áo Dương Trọng Anh, vội nói: “Đại ca, vị thiếu niên anh hùng này đã cứu tiểu nhi, xem ra không phải xấu, có lời gì hãy từ từ nói, ông hãy ra bảo Huyền Phong đạo huynh ngưng lại!” Dương Trọng Anh lạnh lùng giật tay áo ra, nói: “Hắn phản bội sư môn, quy thuận Mãn Thanh, tội đáng muôn chết!” rồi đứng dậy nói: “Huyền Phong đạo huynh, hãy giúp tôi bắt tên nghiệt đồ, đừng giết chết y!” vốn là Dương Trọng Anh cũng muốn phóng ra nhưng đã có Huyền Phong ra tay, ông ta là kẻ bề trên nên không tiện xen vào. Trâu Minh Cao thấy ông ta mắng “niệt đồ”, ngạc nhiên hỏi: “Người này là ai?” Dương Trọng Anh nói: “Là Đường Hiểu Lan, năm xưa đã từng giao thủ với Tích Cửu”. Trâu Tích Cửu trừng mắt, tấn công cũng bất ngờ. Trâu Tích Cửu lòng dạ hẹp hòi, nhưng ân oán cũng phân minh, lúc này Đường Hiểu Lan vừa mới cứu mình đã có ơn với mình, muốn nói tốt cho chàng ta, nhưng thấy Dương Trọng Anh nghiêm nghị, làm sao dám lên tiếng, chỉ đành thở dài nói: “Chao ôi, không ngờ y lại như thế!”

Huyền Phong đạo trưởng đánh chiêu nào cũng lợi hại, Đường Hiểu Lan buộc phải dùng Thiên Sơn kiếm pháp, ánh ngân quang tỏa ra xung quanh, lúc như sóng dữ vỗ bờ, lúc như cầu vồng bắc ngang trời, chàng chỉ muốn phòng vệ chứ chẳng tấn công, phép đánh gậy và kiếm của Huyền Phong tuy rất ghê gớm nhưng chẳng hạ được chàng, giận đến nổi mắng: “Phái Thiên Sơn đời đời đều có anh hùng, người học được Thiên Sơn kiếm pháp mà làm nô tài cho bọn Mãn Thanh, đúng là ô nhục tiền nhân!” ông ta nói chưa xong, người của Thiết Phiến bang đã kêu ầm lên, Thượng Phúc Sơ múa quạt nháy vọt ra, chặn cây quạt vào giữa hai người, lửa bắn tung tóe, Đường Hiểu Lan thừa thế nháy lui hai bước. Thượng Phúc Sơ nói: “Huyền Phong đạo huynh, người này là kẻ thù của tề bang, xin hãy nhường hắn cho tôi!” Huyền Phong nói: “Cái gì? Phải nhường cho người?”

Thượng Phúc Sơ nói: “Ông là khách từ xa tới, dù có thâm thù đại hận với y cũng phải nhường cho chúng tôi!” lúc này Mạnh Võ Công, Vệ Dương Oai và người trong Thiết Phiến bang đã nhảy vọt ra, đứng thành một vòng vây, Huyền Phong đạo trưởng trừng mắt không chịu lui xuống. Thượng Phúc Sơ nói: “Tôi sẽ bắt tên này giao cho ông xử trí!” Huyền Phong thấy thế, tra kiếm vào bao nói: “Được, tên này tinh thông Thiên Sơn kiếm pháp, ông cẩn thận đấy!”

Thượng Phúc Sơ phẩy cây quạt sắt, Đường Hiểu Lan nói: “Tôi và bang chủ xưa nay chẳng quen biết nhau, cũng chẳng qua lại với quý bang, sao lại kết thù?” Thượng Phúc

Sơ nói: “Người tuy là hậu sinh tiểu bối nhưng đã là môn hạ của phái Thiên Sơn, chẳng lẽ không biết gì về chuyện trước đây? Năm mươi năm trước tổ phụ của chúng ta đã bị Thiên Sơn thất kiếm hãm hại, không ngờ hôm nay tể tổ khai bang, tổ sư gia quả nhiên hiển linh, ma xui quỷ khiến người đến đây, hừ! Quả tiền nhân trồng hậu nhân thu, tiền nhân có nợ máu hậu nhân phải trả, người còn muốn chối tội?” bang chúng đều reo hò âm ỉ trợ oai. Xem ra sắp phải động thủ, Cam Phụng Trì chợt nhảy vọt ra, quát lớn rằng: “Trả thù cũng không thể trả như thế, các người muốn quần đả?”

Cam Phụng Trì mặt mũi vàng ệch, trông rất kinh tởm, tiếng quát ấy to như sấm, khiến lỗ tai ai nấy đều kêu lên ong ong. Người trong Thiết Phiến bang bất giác kinh hãi chùn bước. Thượng Phúc Sơ hừ một tiếng nói: “Ta quên còn có hai cao nhân ở đây, nếu hai vị đã đi cùng y, có phải là muốn gán tội cùng y hay không?” Cam Phụng Trì nói: “Ta không phải là môn hạ của Thiên Sơn, ai rảnh lo chuyện bao đồng của nhà người, nhưng trên giang hồ báo thù cũng phải có quy củ, ta không quen thấy những bọn ỷ nhiều hiếp ít!” Thượng Phúc Sơ đỏ mặt tía tai, vốn là y lấy thân phận của một bang chủ, khiêu chiến một kẻ hậu sinh tiểu bối đã là mấy danh dự, huống chi Cam Phụng Trì lại bảo y quần đả mới cãi rằng: “Sao người không mở to mắt mà xem, ai quần đả. Bang chúng của tể bang nhất thời kích động, muốn xem rõ mặt của kẻ thù, có chỗ nào trái với quy củ? Y là môn nhân của Thiên Sơn thất kiếm, ta là hậu duệ của tổ sư Thiết Phiến bang, hôm nay ta và y sẽ kết liễu mối thù. Thiết Phiến bang của ta không cần lấy đông thắng ít, nếu hai vị muốn giúp, ta cũng có người chịu theo”. Lẽ ra Thượng Phúc Sơ phải gọi con trai của y động thủ với Đường Hiểu Lan mới hợp thân phận. Nhưng y đã biết kiếm pháp của Đường Hiểu Lan, biết rằng con trai của mình chẳng phải là địch thủ của chàng nên mới làm mặt dày bước ra khiêu chiến. Cam Phụng Trì cười ha hả: “Vốn là trả thù ở kẻ hậu bối là điều tệ hại trong bang hội, hôm nay điều tệ hại này cũng dần dần biến mất. Ông là chủ của một bang, nếu hành sự như thế vốn là đã khiến cho người ta không phục. Nhưng ông đã muốn như thế, có điều chúng ta phải nói rõ trước, nếu ông thua thì sao?” Thượng Phúc Sơ nói: “Thiết Phiến bang không làm khó y nữa! Còn nếu tôi thắng?” Cam Phụng Trì nói: “Cứ mặc cho ông xử trí!” Huyền Phong kêu lớn: “Người này là phản đồ của Thiết chưởng thần đan, việc thắng thua của Thiết Phiến bang bọn ta không quan!” Cam Phụng Trì mỉm cười, cung tay nói với Huyền Phong: “Điều đó đương nhiên”. Thượng Phúc Sơ lại vẫy cây quạt, bang chúng đều lui xuống, Mạnh Võ Công và Vệ Dương Oai nhích đến gần Cam Phụng Trì, Cam Phụng Trì thần sắc vẫn tự nhiên, bưng chén rượu uống cạn!

Huyền Phong đạo trưởng và Dương Trọng Anh đều lấy làm lạ, trông bộ dạng của Cam Phụng Trì chỉ tầm thường nhưng lời lẽ lại lợi hại đến thế! Vả lại nghe khẩu khí của chàng ta, có lẽ thân phận không phải tầm thường. Tứ hiệp và Dương Trọng Anh chưa

bao giờ gặp mặt Cam Phụng Trì, không ai đoán được là chàng. Mọi người đều ngẫm suy đoán, Dương Trọng Anh nói: “Chả trách nào Đường Hiểu Lan dám làm phản, té ra phía sau có người chống lưng”. Huyền Phong nhíu mày nói: “Người này xem ra hiểu rõ đạo lý trên giang hồ, chắc là cùng phe với chúng ta”. Dương Trọng Anh cũng cau mày nói: “Nếu là cao nhân làm sao có thể giúp cho tên nghiệt đồ này”. Khi họ đang nói thì hai người Đường, Thượng đã ra tay.

Thượng Phúc Sơ biết kiếm pháp Thiên Sơn lợi hại, nhưng thấy Đường Hiểu Lan tuổi còn trẻ, liệu rằng công lực của chàng không cao, hỏa hầu chưa đủ, vừa ra tay đã dùng cả hư lẫn thực, y điểm cây quạt vào mặt của Đường Hiểu Lan, rồi đột nhiên xĩa xéo qua nhanh như điện chớp lửa xẹt, đánh vào huyết kiên tĩnh bên vai phải của chàng. Đường Hiểu Lan tạt xéo thanh kiếm, ánh hàn quang loang loáng vạch nửa hình vòng cung, giữ chặt toàn bộ phận trung bàn, lưỡi kiếm chém ngược lại, đây chính là thức khởi thủ trong Thiên Sơn kiếm tên gọi Vân tảo Thiên Sơn, trong chớp mắt chàng đã biến hóa thành chiêu thứ hai Tị vân vọng nguyệt, cây Du long kiếm quét ngang, thừa thế từ dưới bật lên, đâm vào mặt của kẻ địch. Thượng Phúc Sơ thấy kiếm pháp của chàng quả nhiên lợi hại đến thế, vội vàng thụp người xuống, cây quạt mở ra sử dụng như Ngũ hành kiếm, đánh ra một chiêu Bình sa lạc nhận chém vào cổ tay của chàng. Chiêu này dùng rất già dặn, Đường Hiểu Lan vội vàng xoay mũi kiếm gạt ra ngoài. Nếu trúng chiêu này, Đường Hiểu Lan chắc chắn sẽ bị thương, nhưng Thượng Phúc Sơ sợ cây Du long kiếm của chàng chém sát như bùn, không dám đẩy ra hết thế, vì thế Đường Hiểu Lan gạt kiếm ra ngoài, cây quạt của y cũng rút về phía sau, hai người đều chẳng hề gì. Đường Hiểu Lan múa kiếm xông lên, lại đánh ra tuyệt chiêu Lý quản xạ thạch trong Truy phong kiếm pháp, lưỡi kiếm đâm vào mạch môn của kẻ địch, Thượng Phúc Sơ điểm cây quạt một cái, cây quạt chạm nhẹ vào thân kiếm, mũi kiếm của Đường Hiểu Lan đã lệch qua, Thượng Phúc Sơ lại phóng vọt người lên, đợi Đường Hiểu Lan đuổi theo y đã bay là là xuống đất.

Hai người càng đấu càng kịch liệt, đôi bên đều gặp nguy hiểm. Đường Hiểu Lan thắng ở chỗ kiếm pháp tinh kỳ, trong tay lại cầm bảo kiếm; Thượng Phúc Sơ thắng ở chỗ công lực hơi cao hơn, kinh nghiệm phong phú. Hai người đấu hơn một trăm chiêu, Thượng Phúc Sơ sử dụng cây quạt như ngũ hành kiếm, lúc điểm lúc đâm, biến hóa đa đoan, hư thực đều dùng. Đường Hiểu Lan không màng đến những hư chiêu của y, chỉ triển khai Thiên Sơn kiếm pháp trong Thiên Sơn kiếm pháp để phòng thân, đôi lúc lại dùng những tuyệt chiêu trong Truy phong kiếm pháp để phản đòn. Thượng Phúc Sơ tuy già dặn nhưng kiếm pháp của Đường Hiểu Lan quá kín kẽ, chỉ đành buộc phải du đấu với chàng. Bang chúng của Thiết Phiến bang đều kinh hãi trở mắt, không ngờ một tên

tiểu tử hậu sinh mà có thể đánh đến thắng bại khó phân đối với bang chủ mà chúng coi như thần tiên.

Lữ Tứ Nương toàn thần quan chiến, so sánh tỉ mỉ Thiên Sơn kiếm pháp và Huyền nữ kiếm pháp, cảm thấy Huyền nữ kiếm pháp của mình tuy ảo diệu tinh kỳ nhưng nếu luận về trầm hùng mạnh mẽ, lại không bằng Thiên Sơn kiếm pháp. Nàng nhìn một hồi dần dần hiểu ra kiếm lý, Thiên Sơn kiếm pháp thắng ở chữ “bát” (rộng lớn), Huyền nữ kiếm pháp thắng ở chữ “chuyên” (chuyên nhất), Đường Hiểu Lan bát chứ không chuyên, còn mình là chuyên chứ không bát. Trong lòng chợt nổi lên một ý nghĩ khác, nàng muốn dung hợp Thiên Sơn kiếm pháp và Huyền nữ kiếm pháp nhưng nghĩ: “Dịch Lan Châu không thể thu mình làm học trò, Đường Hiểu Lan lại chưa đủ tinh thuần, trau dồi với y cũng chẳng ngộ được tinh túy của Thiên Sơn kiếm pháp. Vả lại mình có quốc thù gia hận, lấy đâu ra công phu mấy mươi năm để chuyên tâm tu luyện, nghĩ đến đây không khỏi cười khổ. Cam Phụng Trì nói: “Bát muội, võ học tinh thâm như biển lớn. Trước khi gặp Hiểu Lan, huynh thấy y công lực không cao, tưởng rằng y chỉ là hạng tầm thường. Không ngờ y có thể dùng kiếm pháp để bù vào chỗ công lực không đủ, có thể thấy đạo võ học dù bắt tay từ phía nào, chỉ cần có thể chăm chỉ rèn luyện thì sẽ có hy vọng”. Lữ Tứ Nương nói: “Lẽ văn võ tương thông, học võ cũng như học văn, người chăm chỉ còn hơn cả những kẻ chỉ nói mồm”. Cam Phụng Trì nghe xong thì mỉm cười.

Té ra trong phái Mang Sơn, ngoại trừ Liễu Ân hòa thượng, Cam Phụng Trì có căn cơ vững nhất, nhưng nếu luận về kiếm pháp và khinh công, Lữ Tứ Nương lại giỏi nhất. Cam Phụng Trì biết sư muội nói lời này là khen mình, nên mỉm cười nói: “Nếu học được nhiều mà không có diệu bút viết ra, vậy sức học ấy cũng chẳng thể nào biểu hiện được”. Lữ Tứ Nương cười nói: “Sư huynh nói rất phải, sư huynh học được quyền của sư phụ, muội học được kiếm của sư phụ, chúng ta trau dồi bù đắp cho nhau”.

Lúc này Đường Hiểu Lan và Thượng Phúc Sơ vẫn ác đấu đến khó phân thắng bại, Đường Hiểu Lan điểm mũi kiếm ra đều bị Thượng Phúc Sơ dùng quạt đánh lệch hướng, nhưng Thượng Phúc Sơ chỉ có thể nhờ vào công lực để giải nguy, không thể đánh vào được. Lữ Tứ Nương nói: “Công lực của người này không kém ngũ sư huynh”. Cam Phụng Trì nói: “Nếu gặp phải chúng ta, y có thể địch được năm bảy mươi chiêu”. Hai người bàn luận võ công tựa như chẳng có ai bên cạnh, khiến Vệ Dương Oai và Mạnh Võ Công đều thầm lo lắng. Vệ Dương Oai đã từng ác đấu với Lữ Tứ Nương trên đảo Điền Hoành, y nhìn một hồi, cảm thấy hình như mình đã gặp chàng thiếu niên này ở đâu đấy, đột nhiên nhớ đến Lữ Tứ Nương, không khỏi cả kinh nhưng nghĩ dù Lữ Tứ Nương có thể cải năm trang, nhưng cũng không có lẽ nào trẻ trung như thế, trông chàng thiếu niên này

chỉ khoảng đôi mươi, nhưng khẩu khí lại lớn đến thế, dù y là đại hành gia trên giang hồ cũng không khỏi hoài nghi bất định.

Lúc này cuộc đấu trong trường càng gấp hơn, Huyền Phong đạo trưởng đã đứng dậy, chực đưa mắt nhìn ra ngoài, sắc mặt đổi khác, Cam Phụng Trì vội nhìn ra theo ánh mắt của Huyền Phong, chàng mới thấy bất ngờ, té ra Hàn Trọng Sơn và Đồng Cự Xuyên đang lôi một người bước vào, người này chẳng phải ai khác, chính là đệ tử thứ năm của Độc tí thần ni, Bạch Thái Quan!

Hàn Trọng Sơn và Đồng Cự Xuyên vâng lệnh tứ bối lạc, đến tham gia đại điển khai bang của Thiết Phiến bang, Hàn Trọng Sơn có việc khác nên đêm ấy ra khỏi nhà họ Thượng, hôm nay mới trở về; Đồng Cự Xuyên đến phủ Lý Vệ làm khách, gặp Hàn Trọng Sơn rồi mới đến đây. Hai người vừa vào núi, chợt gặp Bạch Thái Quan đi một mình, cả hai đều có võ công cao hơn chàng ta, lại hợp lực tấn công, chỉ trong khoảnh khắc đã bắt được Bạch Thái Quan. Song bọn chúng biết Bạch Thái Quan là nữ tể của Ngư Xác, tuy việc hôn sự có thay đổi nhưng không biết rốt cuộc như thế nào; lại thêm Bạch Thái Quan là sư đệ của Liễu Ân, tuy sư huynh đệ của họ cũng bất hòa nhưng hai người Hàn, Đồng vì hai việc này, rốt cuộc không dám làm khó Bạch Thái Quan, chỉ dùng thủ pháp cầm nã điểm mạch môn của chàng, kéo vào trong trang.

Hai người vào trang chỉ thấy có người đứng lối nhỏ, hỏi ra mới biết bang chủ đang tỉ thí với người ta, bởi vậy không khỏi ngạc nhiên, vội vàng vệt bang chúng bước vào. Quan Đông tứ hiệp và Dương Trọng Anh đã từng ác đấu với Hàn Trọng Sơn ở phủ tứ bối lạc, lúc này thấy y thì lửa giận bốc cao. Huyền Phong nói: “Thiết Phiến bang chắc chắn có liên quan đến Dân Trinh, chúng ta hôm nay phải mở rộng sát giới”. Dương Trọng Anh nói: “Các vị đối phó hai tên ma đầu để tôi đi bắt kẻ phản đồ!”

Hàn Trọng Sơn bước tới gần đấu trường, lớn giọng kêu: “Tại sao Thượng bang chủ lại tỉ thí với hạng tiểu bối?” y chưa nói xong, Quan Đông tứ hiệp đã lướt qua đầu các bang chúng! Hàn Trọng Sơn cả kinh, ở bàn tiệc gần đấy cũng có một bóng người phóng vọt lên!

Người phóng vọt lên chính là Lữ Tứ Nương. Vệ Dương Oai quát: “Các người làm trò gì thế?” nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Cam Phụng Trì đã vồ tới một chưởng! Vệ Dương Oai gạt hai tay, bị chàng ta đẩy lui đến hai bước, Lữ Tứ Nương đã bay ra khỏi làn chưởng phong nhân ảnh như một con chim nhạn!

Quan Đông tứ hiệp phóng ra trước nhưng Lữ Tứ Nương càng nhanh hơn, từ trên không trung nàng đã vung cây kiếm múa ra một đóa kiếm hoa, đánh ra một chiêu Bạch viên kích chi đâm xuống đầu Hàn Trọng Sơn, Hàn Trọng Sơn là sư huynh của Thiên

Diệp Tản nhân, võ công cực kỳ cao cường, thế là vội vàng buông tay, từ dưới đất phóng vọt lên, toan chụp thanh bảo kiếm của Lữ Tứ Nương. Nhưng y không ngờ rằng khinh công của Lữ Tứ Nương lại đến mức xuất thần nhập hóa, y vừa mới đánh được nửa chiêu cầm nỏ, ngón tay vừa mới búng vào thân kiếm của Lữ Tứ Nương, đã bị nàng kéo cùng rơi xuống, Lữ Tứ Nương lộn trên không trung một vòng, chiêu Bạch viên kích chi vẫn không thay đổi, kiếm khí như cầu vồng đâm thẳng vào đầu y.

Đồng Cự Xuyên võ công hơi thấp hơn, không dám tiếp kiếm như Hàn Trọng Sơn, buộc phải buông tay ra, lách người phát ra hai chưởng. Bạch Thái Quan đã thoát thân, hươu chân múa tay mấy vòng để cho gân cốt thư giãn, Hàn Trọng Sơn hạ người xuống, chém cây tị vân trụ về phía chàng ta. Quan Đông tứ hiệp đã tới, Huyền Phong đạo trưởng vung gậy đã đánh keng một tiếng, gạt cây tị vân trụ ra, tia lửa bắn ra tung tóe, cây trường kiếm trên tay phải cũng đâm soạt tới, Hàn Trọng Sơn múa cây tị vân trụ thành một vòng tròn lớn, gạt cả kiếm lẫn gậy của Huyền Phong ra ngoài. Lang Nguyệt thiền sư há mồm phun một vòi rượu về phía Hàn Trọng Sơn. Hàn Trọng Sơn cũng hơi thất kinh, thâm nghĩ nội công của người này thật ghê gớm. Huyền Phong lại đâm ra một kiếm, Hàn Trọng Sơn múa cây trụ thành một vòng tròn, mũi kiếm của Huyền Phong chợt đổi hướng, hạ xuống chém vào đôi chân của Hàn Trọng Sơn. Hàn Trọng Sơn gầm lớn một tiếng, chưởng phải đẩy ra, thối lui nửa bước, kiếm của Huyền Phong bị luồng chưởng phong gạt ra, cây gậy quét tới, lại bị đầu trụ chặn xuống. Lang Nguyệt thiền sư nháy mắt tới, lại há miệng phun rượu, Hàn Trọng Sơn không dám tấn công, buộc phải múa tít cây tị vân trụ đến gió mưa không lọt, chờ đợi thời cơ để phản đòn.

Lữ Tứ Nương cũng đánh liên tục mấy kiếm, đẩy lui Đồng Cự Xuyên, Bạch Thái Quan nói: “Bát muội, giúp huynh một tay cứu Ngự Nương trước!” Lữ Tứ Nương nói: “Cái gì?” rồi nàng buông kiếm thế ra, Đồng Cự Xuyên rút chưởng thối lui, Liễu Tiên Khai điểm mũi chân xuống đất phóng vọt lên, co mười đầu ngón tay đột nhiên từ trên không đánh bổ xuống. Ngoại trừ vài vị lão tiền bối, khinh công Liễu Tiên Khai chỉ kém Lữ Tứ Nương, ngón tay của ông ta lại đeo nhẫn, bất ngờ đâm tới đỉnh đầu của Đồng Cự Xuyên, Đồng Cự Xuyên đau đến nổi tóe đom đóm, chẳng phân biệt được Đông Tây, vội vàng thi triển một chiêu Vân thủ đẩy xéo ra. công phu dưới đất của Liễu Tiên Khai không cao, bị y đẩy một cái suýt nữa đã ngã nhào. Trần Nguyên Bá gầm lớn một tiếng, vận dụng Đại sát bi thủ vỗ ra một chưởng, chưởng phong kêu lên vù vù, Đồng Cự Xuyên thất kinh không dám tiếp đòn.

Công phu ngoại gia của Trần Nguyên Bá đã đến mức đẳng phong tạo cực, nhưng nội công lại không bằng Đồng Cự Xuyên. Có điều Đồng Cự Xuyên không biết ông ta đến mức nào, chỉ thấy uy thế kinh người thì không khỏi thâm sợ, chỉ dám thi triển công phu

cầm nả của phái Hình ý chạy vòng vòng xung quanh Trần Nguyên Bá. Liễu Tiên Khai lại một lần nữa phóng bồ tới, Trần Nguyên Bá vội né qua thừa thế đánh ra một chưởng, bị ông ta đẩy hai chưởng tới suýt nữa ngã nhào.

Lữ Tứ Nương và Bạch Thái Quan thấy tứ hiệp đánh nhau với kẻ địch nhất thời khó phân thắng bại, lúc này trong trường đã rối loạn. Cam Phụng Trì ác đấu với Vệ Dương Oai và Mạnh Võ Công, bàn tiệc bên cạnh đã lật nhào, Đường Hiểu Lan múa bảo kiếm mở đường xông vào, Bạch Thái Quan cũng cướp được một thanh đơn đao đuổi theo sau. Lữ Tứ Nương hỏi: “Ngư Nương thế nào?” Bạch Thái Quan nói: “Ngư Nương đã chạy ra, định tìm huynh, trước tiên nhờ người báo tin, trên đường còn để lại ám hiệu, huynh theo dấu đến đây, xem ra nàng bị Thiết Phiến bang bắt giữ”. Lữ Tứ Nương chột nói: “Được, huynh giúp cho Cam sư huynh, muội đi cứu Ngư Nương”. Bạch Thái Quan mừng rỡ nói: “Muội làm sao biết tung tích của nàng?” Lữ Tứ Nương không đáp lời, lướt về phía Tây Bắc nhanh như bay.

Cam Phụng Trì một mình đấu với hai cao thủ, đôi bên huề nhau chột thấy Dương Trọng Anh chạy ra giữa trường, tấn công về phía Cam Phụng Trì, trong lòng lo lắng, thấy Bạch Thái Quan chạy đến, vội vàng kêu: “Đệ chặn cho huynh một lúc”. Rồi đánh hờ ra một chiêu, nhảy bổ vào giữa trường, lúc này hỗn chiến đã nổ ra, đầu lĩnh của các bang và người của Thiết Phiến bang thấy khách khứa đánh nhau, mà trong số khách khứa có người đến giúp cho bang chủ của mình, ai nấy đều ngạc nhiên, trong nhất thời chẳng dám ra tay.

Thượng Phúc Sơ và Đường Hiểu Lan ác đấu với nhau đã đến lúc không thể can được nữa, thấy Dương Trọng Anh đột nhiên chạy đến giúp thì mừng rỡ, tinh thần trở nên phấn chấn. Dương Trọng Anh quát: “Lui xuống!” rồi buông tay chụp Đường Hiểu Lan, Thượng Phúc Sơ ngạc nhiên thâu chiêu. Đường Hiểu Lan không dám đối địch với ông ta, vội vàng lách người, trong lòng đã phát hoảng, Dương Trọng Anh quát: “Nghịch đồ còn dám chống cự!” rồi bổ một chưởng vào đỉnh đầu của chàng, Đường Hiểu Lan nhắm mắt chịu chết. Cam Phụng Trì đã nhảy bổ tới, vung tay gạt ra, Dương Trọng Anh như vỗ chưởng trúng sắt thép, chấn động đến thối lui mấy bước. Dương Trọng Anh được người ta gọi là thiết chưởng thần đạn, không ngờ đã bị người ta gạt một chưởng dễ dàng như thế, vội vàng quát: “Tôn giá tại sao giúp kẻ bất nghĩa?” Cam Phụng Trì nhảy ra phía trước, đưa tay xoa lên mặt, bôi lớp thuốc dịch dung, Dương Trọng Anh há mồm trợn mắt, Cam Phụng Trì nói: “Dương lão tiên bối, chúng ta đã nghe danh nhau từ lâu, không ngờ hôm nay mới gặp mặt!” Dương Trọng Anh nói: “Người là ai?” Cam Phụng Trì nói: “Giang Nam Cam Phụng Trì!” Dương Trọng Anh kêu ối chao một tiếng, vội vàng thi lễ, Cam Phụng Trì cũng vội vàng trả lễ.

Từ ngày xuất đạo Cam Phụng Trì toàn làm việc hành hiệp trượng nghĩa cứu tế kẻ nguy nan, bồi vầy danh lừng giang hồ, hai đạo hắc bạch đều khâm phục, Dương Trọng Anh cũng là người đức cao vọng trọng trong võ lâm, chỉ có điều Dương Trọng Anh thường ở trong nhà còn Cam Phụng Trì lại phiêu bạt bốn biển, hành hiệp khắp nơi nên danh tiếng càng lớn hơn, hai người liền thi lễ với nhau. Dương Trọng Anh nói: “Dám hỏi Cam đại hiệp tại sao bao che cho tên nghiệt đồ này?” lúc này Thượng Phúc Sơ đã đấu với Đường Hiểu Lan, nghe người này tự xưng là Giang Nam đại hiệp, trong lòng không khỏi phát hoảng!

Cam Phụng Trì nói: “Lệnh đồ có nổi khổ tuyệt đại, có ẩn tình tuyệt mật, y tuyệt không phải là kẻ phản sư bội nghĩa!” Cam Phụng Trì dùng liên tục ba chữ tuyệt, Dương Trọng Anh bất giác biến sắc, Cam Phụng Trì nói: “Xin ngài nể mặt Cam mỗ, đừng truy đuổi theo lệnh đồ, sau này tôi sẽ nói rõ mọi chuyện!” Dương Trọng Anh khẳng khái nói: “Cam đại hiệp một lời như chín đỉnh, nếu đã nói thế, chắc là tôi đã trách nhầm tiểu đồ!” lúc này Bạch Thái Quan và hai người Mạnh, Vệ đã ác đấu được hơn ba mươi chiêu, không còn cầm cự được nữa nên thối lui vào giữa trường, Cam Phụng Trì nói: “Mong Dương lão tiên bối giúp sư huynh tôi một tay”. Dương Trọng Anh nói: “Đương nhiên!” rồi phóng vọt lên võ một chưởng về phía Mạnh Võ Công.

Cam Phụng Trì nhảy vọt về phía trước, kêu: “Đường hiền đệ, tránh ra cho ta!” Thượng Phúc Sơ luống cuống chân tay, vội vàng nhảy ra, kêu lớn: “Các người còn chưa động thủ, giúp ta bắt những tên này lại!” người của Thiết Phiến bang vội vàng ứa lên, Cam Phụng Trì tung người vọt lên trên một hòn non bộ, vung tay quát: “Thượng Phúc Sơ xu phụ Ngư Xác, làm ứng khuyến cho triều đình, giành giang sơn cho Dân Trinh, muốn dìm Thiết Phiến bang vào chỗ bất nghĩa, hôm nay gặp phải Giang Nam thất hiệp bọn ta, quyết không để cho y đắc thắng, các người hãy nghe đi, đừng nổi giáo cho giặc!” đầu lĩnh của các bang hội nhận ra Cam Phụng Trì, vội vàng nói với đồng bọn: “Đây là Giang Nam đại hiệp!” có người nói: “Không biết thất hiệp có đến hay không?” có người chỉ: “Bạch Thái Quan cũng ở đằng kia”. Các đầu lĩnh đến đây dự tiệc, một nửa là nể mặt tổ tiên của Thượng Phúc Sơ, một nửa là sợ uy của Ngư Xác, nghe Cam Phụng Trì nói thế, bọn họ thà đắc tội với Ngư Xác chứ không dám đắc tội với Giang Nam thất hiệp. Có những kẻ nhát gan đã dắt tùy tùng bỏ đi, người của Thiết Phiến bang quá nửa không dám động thủ, có một số ít cũng chạy tới bao vây, bị Đường Hiểu Lan múa kiếm chặt gãy hết binh khí. Cha con Trâu Minh Cao cũng rút binh khí nhảy vào vòng chiến, giúp Đường Hiểu Lan chống địch.

Phía bên khinh công Lữ Tứ Nương đã triển khai khinh công tuyệt đỉnh, trong chốc lát đã lướt đến góc Tây của khu vườn. Nàng đến trước tòa lầu ba tầng, bên trong có hai

thiếu nữ đi ra, cả hai kêu ô một tiếng, bước lên hỏi: “Ai bảo người đến đây?” Lữ Tứ Nương nói: “Nghe nói quận chúa không khỏe, bang chủ bảo tôi đem thuốc tới”. Hai thiếu nữ lộ vẻ ngạc nhiên, đồng thanh nói: “A bảo quận chúa bị bệnh? Quận chúa vẫn đang khỏe mạnh bình thường, lúc này còn nói còn cười!” Lữ Tứ Nương chỉ buông lời hỏi dò, đã chứng thực được Ngự Nương ở đây, trong lòng cả mừng, chẳng cần nói gì nữa mà rút phất thanh kiếm tung vọt người lên mái tầng thứ hai, rồi nàng điểm thanh kiếm, người lại bắn tiếp lên tầng thứ ba. Nàng vừa mới đáp xuống chột một thanh kiếm đâm ngang tới, Lữ Tứ Nương đẩy kiếm qua, dẫn mũi kiếm người ấy lệch về phía trước, hóa giải được kiếm chiêu, Lữ Tứ Nương đứng vững chân, nhìn kỹ lại người trước mặt, thì ra đó là một bà già tóc bạc phơ.

Lữ Tứ Nương nói: “Tránh ra, ta không đả thương bà!” bà già cười lạnh: “Kẻ hậu sinh vẫn bối nhà người mà cũng đến dò thám quận chúa!” rồi bổ xuống tiếp một kiếm, Lữ Tứ Nương hơi lách vai, rồi lướt người qua như tên bắn, phóng vào phòng, chỉ thấy một thiếu nữ nằm trên giường, đó chính là Ngự Nương! Lữ Tứ Nương nói: “Bạch Thái Quan đang đợi ở bên ngoài!” Ngự Nương ngồi bật dậy, chột nàng chần chừ: “Người là ai?” Lữ Tứ Nương đang định đáp lời, bà già ấy đã múa kiếm xông vào!

Ngự nương kêu: “Bà cho tôi ra ngoài!” bà già nói: “Không được cha cô cho phép, không ai có thể thả cô!” Lữ Tứ Nương cười lạnh nói: “Tôi thấy bà đã lớn tuổi, có ý khuyên bà tránh ra, bà lại còn dám đến ngăn cản?” bà già cả giận, đâm tới một kiếm, Lữ Tứ Nương lách người như làn gió, bà già đâm đến hơn mười nhát kiếm mà chẳng chạm được vào áo của nàng, Lữ Tứ Nương quát lớn: “Có tránh ra hay không?” rồi nàng múa tròn thanh kiếm, chột nghe keng một tiếng, cây kiếm của bà già suýt nữa đã vượt khỏi tay, bà ta biết không địch nổi, trừng mắt nhìn Ngự Nương rồi gằng giọng nói: “Được, ta nhớ tên tiểu tử nhà người!” Lữ Tứ Nương cười nói: “Bà nhớ thì tốt!” rồi lách người, ánh kiếm quang lướt tới, đâm soạt vào vai trái của bà già, bà già không dám nói thêm một lời, vội vàng gạt nhát kiếm rồi nhảy tọt ra cửa sổ.

Ngự Nương thấy kiếm pháp của Lữ Tứ Nương thần kỳ như thế thì trở mắt, Lữ Tứ Nương nói: “Hảo cô nương của tôi ơi, người ta đang đợi cô, sao còn chưa ra cho mau?” Ngự Nương thấy Lữ Tứ Nương nói đùa với mình, nàng không dám tin, lại chần chừ thêm một hồi, Lữ Tứ Nương kéo nàng, Ngự Nương phất ống tay áo, cao giọng nói: “Bạch Thái Quan chắc chắn không có người bằng hữu như người”. Lữ Tứ Nương cười nói: “Tại sao không có?” người đã biết ta là người thế nào của Bạch Thái Quan mà mới gặp mặt đã buông lời trêu ghẹo!” lúc này Lữ Tứ Nương mới nhớ mình là nữ cải dạng nam trang, mỉm cười kéo mũ xuống, lộ ra mái tóc dài óng ả, Ngự Nương vừa lo vừa mừng, chột hiệu ra nhảy bổ tới ôm Lữ Tứ Nương nói: “Hảo tử tử, có phải tử là sư muội của Bạch Thái Quan

không?” Lữ Tứ Nương cười nói: “Giờ cô nương có còn lo nữa không?” Ngư Nương nói: “Tôi không ngờ tỷ tỷ lại trẻ trung đến thế!” rồi kéo tay Lữ Tứ Nương chạy xuống lầu.

Lúc này cuộc chiến trong trường càng thêm kịch liệt, Dương Trọng Anh và Bạch Thái Quan sánh vai tác chiến, bởi vậy ngang tay với hai người Mạnh Võ Công và Vệ Dương Oai. Cha con họ Trâu cùng Đường Hiểu Lan đánh bọn bang chúng chạy tứ tán, Cam Phụng Trì và Thượng Phúc Sơ đã giao thủ, Thượng Phúc Sơ múa cây quạt đánh rất vất vả, bị chàng ta dồn ra phía sau hòn non bộ, có hai tên phó thủ vội vàng chạy đến giúp nhưng vẫn lọt xuống thế hạ phong.

Lữ Tứ Nương đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Quan Đông tứ hiệp lọt xuống thế hạ phong, nói với Ngư Nương: “Cô nương đến giúp cho Bạch Thái Quan, tôi đến giúp Quan Đông tứ hiệp”. Ngư Nương đương nhiên chấp nhận, rút cây liễu điệp đao xông ra phía trước, Bạch Thái Quan vừa thấy Ngư Nương, tinh thần phấn chấn, vừa đánh vừa kêu: “Ngư muội muội!” Ngư Nương đỏ ửng mặt, nhảy vào vòng chiến, khẽ nói: “Ở đây đông người, huynh đừng kêu như thế!” Bạch Thái Quan mỉm cười, vung đao đánh tới những chiêu số tấn công, Mạnh Võ Công là phó thủ của Ngư Xác, thấy Ngư Nương giúp Bạch Thái Quan đánh mình, kêu lên: “Tiểu thư làm sao thế? Tiểu thư phản cả cha mình hay sao?” Ngư Nương nói: “Mạnh thúc thúc, ông không tránh ra tôi không khách sáo. Hãy quay về nói với cha rằng, đừng màng đến tôi nữa, cứ coi như là không sinh ra đứa con gái này!” hai người Mạnh, Vệ cự với hai người Dương, Bạch đã thấy vất vả, Ngư Nương nhảy vào vòng chiến, đương nhiên không thể cầm cự nổi, vả lại Ngư Nương là ái nữ của chúa công, chẳng may lỡ tay đả thương nàng thì càng không hay, hai người kêu một tiếng rồi thâu chiêu bỏ chạy.

Hai người Mạnh, Vệ bỏ chạy, Thượng Phúc Sơ càng thêm hoảng, y đang muốn chạy thì Cam Phụng Trì đã tấn công gấp gáp, làm sao có thể thoát nổi! một chốc sau, hai tên phó thủ đã trúng đòn ngã xuống đất. Thượng Phúc Sơ nghiêng rằng, kêu: “Không phải người chết thì ta vong!” rồi y dùng lực bẻ cây quạt, mười mấy cái nan quạt ngấn bần ra.

Chính là:

Chí lớn tài hèn, lực bất tòng tâm.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -